

TAHT OYUNLARI'NIN YAZARI

GEORGE R.R. MARTIN

RÜYA ŞARKILARI

CİLT I

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rüya Şarkıları (Cilt I, II)
Işğın Ölümü
Uzay Gezgini Tuf
Karabasan
Gece Kuşları

RÜYA ŞARKILARI Cilt 1

Orijinal adı: Dreamsongs Volume 1

© 2003, George R. R. Martin

Yazan: George R. R. Martin

İngilizceden çeviren: Selim Ali Yeniçeri

Yayına hazırlayan: Aslı Özge Önemli, Nesibe Bat

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap yazar ve ajansı The Lotts Agency, Ltd. ile yapılan anlaşma sonucu yayımlanmıştır. Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2026 / ISBN 978-625-5572-33-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yiğit Berker

Sayfa tasarımı: Gökçen Yanlı

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No. 51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

RÜYA ŞARKILARI

CİLT 1

George R. R. Martin

Çeviren:
Selim Ali Yeniçeri

İÇİNDEKİLER

CİLT 1

“George R. R. Martin” Yazan: Gardner Dozois 9

BİR

DÖRT-RENKLİ ÇİZGİ ROMAN HEVESLİSİ 15

Karanlıktan Sadece Çocuklar Korkar 31

Kale 47

Onun Mirası Ölümdür 65

İKİ

PİS PROFESYONEL 75

Kahraman 87

San Breta Çıkışı 101

İkinci Türden Yalnızlık 115

Sabahları Sis Çöker 135

ÜÇ

UZAK YILDIZLARIN IŞIĞI 153

Lya İçin Bir Şarkı 167

Bu Külden Kule 229

Ve Yedi Kez Asla İnsan Öldürme 247

Taş Şehir 283

Acı Çiçekler 317

Haç ve Ejderhanın Yolu 341

DÖRT

KAPLUMBAĞA KALESİNİN MİRASÇILARI 359

Laren Dorr'un İssız Şarkıları 371

Buz Ejderhası 389

Kayıp Diyarlarda 407

BEŞ

MELEZLER VE KORKULAR 423

Etevi Adamı 435

Melody'yi Hatırlamak 465

Kumkralları 483

Gece Kuşları 523

Maymun Tedavisi 609

Armut Adam 637

DEX
ÖRNEKTİR

Elbette ki Phipps için,

*Şafakla gecenin karanlığı arasında bir yol vardır,
sıradan bir otoyol değil.*

Bu yolda benimle yürüdüğün için mutluyum.

GEORGE R. R. MARTIN

Yazan: Gardner Dozois

Otuz yılı aşkın bir süredir farklı türden eserlerle öne çıkan isimlerden biri olmasına; Hugo, Nebula ve Dünya Fantazi Ödülü* kazanmasına rağmen, George R.R. Martin nihayet, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde, *başardı*.

Bunun kesin ve tartışmasız işareti de yakın geçmişte bir başka yazarın kitabının tanıtımının, “George R.R. Martin geleneğinde!” cümlesiyle yapılmasıydı. Eğer yeterince başarılı olduysanız, kitaplarınız iyi *satıyorsa* ve yaynevleri bir *başkasının* kitabını sizin kitaplarınıza gönderme yaparak satmaya çalışıyorsa, işte o zaman başarmışsınızdır... *gerçekten* Büyük İsimli Bir Yazar olmuşsunuzdur ve bu tartışma konusu yapılamayacak bir gerçektir.

Söylediklerim kafanızda soru işareti yarattıysa, kitap satışı için “...geleneğinde” ifadesiyle adı anılan diğer yazarları düşünün: J.R.R. Tolkien, Robert E. Howard, H.P. Lovecraft, Stephen King, J.K. Rowling gibi... Oldukça etkileyici ve güçlü bir topluluk ama George’un da –ki *Buz ve Ateşin Şarkısı* adlı destansı roman serisiyle gerek en çok satan gerekse en çok eleştirmen beğenisi kazanan modern fantastik yazarlarından biri olmuştur– bu grupta yer aldığına kuşku yok... Gençliğinde, henüz kitapları yayımlanmamış hevesli bir acemi iken George’a bir gün adının bu ve benzeri saygın isimlerle anılacağını söyleseydiniz kesinlikle size

* *World Fantasy Awards*. (e.n.)

inanmazdı... Böylesine bariz bir dileğin gerçekleştiğine inanma cesareti için kendine asla izin vermezdi.

Genç George'un inanmakta zorlanacağı –ve günümüzde hayranlarının çoğunun dahi bilmediği– bir diğer gerçek ise onun farklı alanlarda da kendini göstereceğiydi. Ki bu koleksiyonun göstermeyi amaçladığı şeylerden biri de bu. George bir bilimkurgu yazarı, bir korku yazarı, bir fantastik yazarı, televizyon endüstrisinde bir yazar ve yapımcı ve pek çok farklı yazarın elinden çıkan, uzun soluklu *Wild Cards* hikâye-roman serisinin editörü / derleyicisi / konsept yaratıcısı olarak saygıdeğer kariyerler yaptı; bu seri şu anda on altıncı cildine ulaştı ve şu satırlar kaleme alındığı sırada on yedinci cildi de yoldaydı. George'un bu alanların her birinde başardıkları, bir başka profesyonel açıdan hayat boyu sürececek bir iş, hatta övünülecek bir kariyer olabilirdi.

Ama George için, bu ağgözlü domuz için durum böyle *değildi*; o, bunların hepsinde hak edilmiş bir başarıya ulaşmak zorundaydı!

New Jersey, Bayonne'da doğan George R.R. Martin, ilk satışını 1971'de yaptı ve kısa sürede Ben Bova *Analog*'un vazgeçilmez yazarlarından biri oldu; “Sabahları Sis Çöker”, “Ve Yedi Kez İnsan Öldürme”, “İkinci Türden Yalnızlık”, Lisa Tuttle ile yazdığı ve daha sonra *Windhaven* romanına genişlettikleri *The Storms of Windhaven*, *Override* gibi canlı, etkileyici ve duygusal açıdan güçlü öykülerle kendini kanıtladı. Ancak bu dönemde *Amazing*, *Fantastic*, *Galaxy*, *Orbit* ve diğer pazarlara da öyküler satıyordu. *Analog*'da yayımlanan öykülerinden biri olan çarpıcı novella “Lya İçin Bir Şarkı”, 1974'te ona ilk Hugo Ödülü'nü kazandırdı.

1970'lerin sonunda, bilimkurgu yazarı olarak etkisinin zirvesine ulaşmıştı ve bu kategoride en iyi eserlerini ürettiyordu; o dönemde herhangi biri tarafından yazılmış en iyi eserlerden bazılarını da. 1980'de hem Nebula hem de Hugo kazanan, belki de en ünlü öyküsü “Kumkralları” ve aynı yıl Hugo kazanan “Haç ve Ejderhanın Yolu” (George'u aynı yıl içinde iki Hugo Ödülü alan ilk yazar yaptı); “Acı Çiçekleri”, “Taş Şehir”, “Yıldızhanım” ve diğerleri. Bu öyküler, dönemin en güçlü koleksiyonlarından biri olan *Sandkings*'de toplandı. Bu noktada, çoğunlukla *Analog*'dan uzaklaşmıştı ancak Stanley Schmidt *Analog*'unda 1980'ler boyunca Haviland Tuf'ın eğlenceli yıldızlararası maceralarını anlatan uzun bir öykü dizisi (daha sonra *Tuf Voyaging* adıyla toplandı) ve “Gece Kuşları” gibi bazı güçlü bireysel parçalar yazmaya devam etti. Yine de 1970'lerin sonlarından 1980'lerin başlarına kadar olan dönemdeki büyük eserlerinin çoğu, bilimkurgu kısa öykü

RÜYA ŞARKILARI

piyasaının zirvesinde yer alan ve o dönemin en yüksek ücretini ödeyen pazar olan *Omni*'de yayımlandı. 1970'lerin sonları aynı zamanda, George'un tek başına yazdığı bilimkurgu romanı olan, unutulmaz *Dying of the Light*'ın (Işığın Ölümü) yayımlanmasına da sahne oldu.

1980'lerin başlarına doğru, George'un kariyeri farklı yönler doğru kaymaya başlamıştı; bu yönler onu 1970'lerde öngörebileceğiniz kariyer yolundan oldukça uzağa götürecekti. Korku edebiyatı, 1980'lerin başlarında ve ortalarında ayrı bir yayın kategorisi olarak gelişmeye başlamıştı ve George, 1980'lerin Büyük Korku Patlaması döneminin en özgün ve ayırt edici iki romanını üretecekti: 1982'de yayımlanan, canlı bir şekilde tasvir edilmiş tarihsel bir ortamda geçen, zekice ve gerilim dolu bir korku romanı olan *Fevre Dream* –hâlâ modern vampir romanlarının en iyilerinden biridir– ve 1983'te yayımlanan, büyük, iddialı, “rock 'n' roll korku kıyameti” *The Armageddon Rag*. Bazıları tarafından hâlâ bir kült klasiği olarak kabul edilmesine rağmen, *The Armageddon Rag* ticari açıdan ciddi bir hayal kırıklığı oldu ve George'un korku romancısı olarak kariyerini büyük ölçüde sona erdirdi; ancak kısa öyküler alanında bir süre daha korku yazmaya devam etti ve daha sonra “Armut Adam” adlı korku öyküsüyle Bram Stoker Ödülü'nü ve kurtadam novellası “Deri Ticareti” ile Dünya Fantazi Ödülü kazandı. (George'un korku eserlerinin çoğu doğaüstü korku türündeydi ancak bu dönemde bilimkurgu/korku melezleriyle de ilginç çalışmalar yaptı; yukarıda bahsedilen “Kumkralları” ve “Gece Kuşları” da buna dahildi; her iki öykü de hem bilimkurgu hem de korku olarak tamamen geçerliydi ve aynı anda her iki türün de en iyi örnekleri arasında yer aldı.)

1980'lerin Büyük Korku Patlaması'nın kendisinin de bu noktada ivme kaybetmeye başlaması –mağazaların birkaç yıl önce ayrı bir yer ayırdıkları korku raflarını kaldırması ve yayınevlerinin korku baskılarını sonlandırması– muhtemelen George'un korku türünden uzaklaşma kararına yardımcı oldu. Ancak George giderek basılı yayın dünyasından tamamen uzaklaşacak ve bunun yerine televizyon dünyasına geçiş yapacaktı; 1980'lerin ortalarında yeni *The Twilight Zone* dizisinde hikâye editörü ve daha sonra son derece popüler fantastik dizi *Beauty and the Beast*'in yapımcısı oldu.

Televizyon dünyasında yazar / hikâye editörü / yapımcı olarak oldukça başarılı olan George, 1980'lerin ortalarından 1990'ların büyük bölümüne kadar basılı yayın dünyasıyla pek temas kurmadı (ancak 1985'te “Portreler” adlı öyküsüyle bir Nebula Ödülü daha kazandı); uzun soluklu *Wild Cards* ortak dünya antolo-

jilerinin editörü olarak çalışmaya devam etti; bu seri, 1990'ların sonlarında duraklamadan önce on beş cilde ulaştı (ancak yeni yüzyılda, yedi yıllık bir aradan sonra yeniden canlandı, dolayısıyla ben bu satırları yazarken *Wild Cards* yeniden faaliyete geçmiş durumdaydı).

O zamana kadar başarısız olan ve bir türlü ekrana çıkmayan dizisi *Dorways*'in hayal kırıklığıyla televizyon işinden soğuyan Martin, 1996'da son derece popüler ve başarılı olan fantastik roman *A Game of Thrones*'un (Taht Oyunları) yayımlanmasıyla basılı yayın dünyasına geri döndü; bu kitap, o yıl türünün en çok satan kitaplarından biri oldu.

Gerisi ise, dedikleri gibi, tarihtir. Fantastik edebiyat tarihi ama yine de tarih.

Buz ve Ateşin Şarkısı dizisinin roman ve öyküleri, 1990'ların geri kalanında ve yeni yüzyılın ilk yıllarında popüleritesini korudu ve üzerine daha da fazlasını inşa etti. Bugüne kadar yayımlanan üç cilt de kendi yıllarında En İyi Fantazi Romanı dalında Locus Ödülü kazandı ve üçü de Nihai Nebula Oylaması'nda yer aldı. *Taht Oyunları* aynı zamanda Dünya Fantazi Ödülü için finalist ve *A Storm of Swords*, Hugo Ödülü'nde finalist oldu. *Taht Oyunları*'ndan alınan ve *Asimov's Science Fiction*'da yayımlanan bağımsız bir novella olan *Blood of The Dragon* Martin'e 1997'de bir Hugo Ödülü daha kazandırdı.

Peki, George'un bu kadar farklı alanlarda okuyucuları büyülemesini sağlayan şey nedir? George'un eserlerinde, hangi türde bir hikâye anlatıyor olursa olsun, okuyucuları içine çeken hangi nitelikler vardır?

Her şeyden önce George her zaman zengin bir şekilde *romantik* bir yazar olmuştur. Pek çok modern yazar ve eleştirmenin sevdiği kuru minimalizm ya da postmodernizmin soğuk, ironik oyunlarını George R.R. Martin'in eserlerinde bulamazsınız. Onun eserini açtığınızda, duygusal çatışmalarla ilerleyen, doğuştan hikâye anlatıcısı olan biri tarafından işlenmiş, sizi ilk sayfadan yakalayan ve bırakmayan, güçlü bir şekilde kurgulanmış bir hikâye bulursunuz. Macera, aksiyon, çatışma, romantizm ve zengin, canlı insani duygularla karşılaşsınız: takıntılı, mahvolmuş aşklar, keskin ve sönmeyen nefretler, dinmeyen arzular, ölüme rağmen göreve bağlılık, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan zengin mizah damarları... ve hatta bilimkurgu ve fantastik edebiyatında bile nadir bulunan bir şey (ana akımı bir yana bırakın); sırf macera uğruna maceraya duyulan bir sevgi, garip ve renkli şeylerden keyif alma, tuhaf bitkiler ve hayvanlar, egzotik manzaralar, garip topraklar, garip gelenekler, daha da garip insanlar... ve tü-

kenmez bir şekilde bir sonraki tepenin ardında ne olduğunu ya da bir sonraki dünyada neyin beklediğini görme arzusu.

George, açıkça eski *Planet Stories* geleneğinin doğrudan bir mirasçısıdır ve özellikle Jack Vance ve Leigh Brackett'tan etkilenmiş gibi görünmektedir ancak eserlerinde Poul Anderson ve Roger Zelazny gibi yazarların güçlü izlerini de görebilirsiniz. *Analog* uzun yıllar süren bir dayanak noktası olsa da bilim ve teknoloji, George'un eserlerinde pek gerçek bir rol oynamaz; burada vurgu, renk, macera, egzotizm ve yoğun romantizm üzerinedir. George'un evreni hem yabancı ırklarla hem de izole olmuş ve tuhaflaşmış insan toplumlarıyla dolup taşan bir yerdir ve dram sıklıkla bu kültürlerin birbirlerinin psikolojisini, değerlerini ve motivasyonlarını net bir şekilde anlayamamasından kaynaklanır. George'un dünyalarını tanımlarken "renk" kelimesini ne kadar kullanırsak kullanalım yetmez ve kendinizi ona kaptırırsanız sizi yakın dönem bilimkurgu ve fantastik literatürlerinin en etkileyici yerlerine götürür: Hayaletler Dünyası'ndaki Bulut Kalesi'nden Sisçöküş'e, "Dothraki Denizi" olarak bilinen sonsuz rüzgârlı çayırlara, Taş Şehir'in soğuk ve eski labirentine, Namor'un dikenli ve ölümcül okyanuslarına, Kabaraajian'daki Yüksek Göller üzerindeki alacakaranlığa...

Ancak George'un eserlerinin bu kadar çok okuyucuyu böylesine derinden etkilemesinin en önemli nedeni insanlardır. George, diğer birçok yazarı geride bırakan hem dokunaklı hem grotesk, bazen hem dokunaklı hem de grotesk olan canlı karakterlerden oluşan bir galeriyi hayata geçirmiştir. Bu karakterler, Dickens'ı hatırlatacak kadar zengin ve çeşitlidir: "Haç ve Ejderhanın Yolu"nda, İsa Mesih'in Militan Şövalyeleri Tarikatı'na mensup çelişkili ve işkence görmüş Engizitör Damien Har Veris ve aynı hikâyede devasa, suda yaşayan, dört kollu Büyük Engizitör Torgathon Nine-Klariis Tûn; "Acı Çiçekleri"nde, buz kurtlarından ve vampirlerden kaçarak sonsuz kışın kasvetli manzarasında daha garip ve daha ince bir tehlikeye doğru ilerlerken yaşam mücadelesi veren Shawn; *A Clash of Kings*'de, ulusların kaderini şekillendiren entrikacı cüce Tyrion Lannister; "Kumkralları"nda, takıntılı ve acımasız oyun ustası Simon Kress; "Melody'yi Hatırlamak"taki melankolik hayalet; aynı adlı hikâyede tüyler ürpertici, unutulmaz Armut Adam; "Lya İçin Bir Şarkı"da, telepatik âşıklar Lya ve Robb; *Tuf Voyajing*'de yer alan hikâyelerde, tanrı gibi bir güce sahip nevroitik ama zeki albino ekolojik mühendis Haviland Tuf ve Dothraki at efendilerinin *khalsarı*'nın isteksiz *khaleesi*'si, gelecekteki Ejderhaların Annesi olma kaderiyle yüzleşmeye giden kralların kızı Daenerys Stormborn... ve daha onlarcası.

George, sadece ana karakterlerine değil, mızrak taşıyıcılara, hatta kötü adamlara bile derinden önem verir ve onları bu kadar önemserken, sizi de onlar için endişelenmeye sevk eder. Bu sihirli numarayı ustalıkla yaptıktan sonra, başka bir şeye gerçekten ihtiyacınız kalmaz.

İşte bu, George'un yukarıda adı geçen "...geleneğinden gelen" sıralamasındaki gibi öne çıkan yazarlar arasında yerini almasını sağlayan şeydir. Ve, hangi alanda çalışmayı seçerse seçsin, insanların onu okuyacağını –ve tekrar okumak isteyeceğini– garanti eden şey de budur.

DEX
ÖRNEKTİR

BİR

DÖRT-RENKLİ ÇİZGİ ROMAN HEVESLİSİ

Başlangıçta hikâyelerimi kendimden başkasına anlatmazdım.

Çoğu sadece kendi zihnimdeydi ama okuma-yazmayı öğrendiğimde arada sırada bunları kâğıda dökmeye başladım. O zamanki yazı çalışmalarına dair elimde kalan en eski örnek, büyük olasılıkla anaokulunda ya da birinci sınıfta yaptığım bir şey gibi görünüyor: Uzayın derinlikleriyle ilgili bir ansiklopedi. Siyah-beyaz mermer desenli kapakları olan o okul defterlerinden birine blok harflerle yazılmış. Her sayfada bir gezegen ya da Ay çizimi ve onun iklimi ve halkı hakkında birkaç satır mevcut. Mars ve Venüs gibi gerçek gezegenler, *Flash Gordon* ve *Rocky Jones*'tan aşırıldığı gezegenlerle ve kendim uydurduğum diğerleriyle mutlu mesut bir arada bulunuyorlar.

Ansiklopedim oldukça havalı olsa da tamamlanmamış durumdaydı. Hikâyelere başlamak konusunda bitirmekten çok daha iyiydim. Bunlar sadece kendimi eğlendirmek için uydurduğum şeylerdi.

Kendimi eğlendirmeyi çok küçük yaşta öğrenmiştim. 20 Eylül 1948'de Bayonne, New Jersey'de, Raymond Collins Martin ve Margaret Brady Martin'in ilk çocuğu olarak doğdum. Dört yaşındayken, hükümetin düşük gelirli kiraladığı toplu konut evlerine taşınana kadar yaşıtım olan hiçbir oyun arkadaşım olduğunu hatırlamıyordum. O zamana kadar büyük-büyükannemin evinde; büyük-büyükannem, onun kız kardeşi, büyükannem, onun erkek kardeşi, annem babam ve ben hep birlikte yaşıyorduk. İki yıl sonra kız kardeşim Darleen doğana kadar tek çocuktum. Yan binada da çocuk yoktu. Büyükanne Jones, Broadway'in geri kalanı "soylulaştırma" projelerine yenik düşerken evini satmayı reddeden inatçı bir kadındı; bu yüzden yirmi blok boyunca ayakta kalan tek ev bizimkiydi.

Ben dört yaşındayken, Darleen henüz iki yaşında ve Janet'in doğmasına da daha üç yıl varken, annem ve babam sonunda First Street'teki yeni federal konut projelerindeki kendi dairelerine taşındılar. "Projeler" kelimesi, kasvetli beton araziler arasında yer alan çürük yüksek binaların görüntüsünü çağırırsa da LaTourette Gardens, bir Cabrini-Green değildi mesela. Binalar üç katlıydı ve her katta altı daire vardı. Oyun alanlarımız ve basketbol sahalarımız vardı; ayrıca karşı sokakta, Kill van Kull'ın yağlı suları boyunca uzanan bir de park... Büyümek için kötü bir yer değildi... Öte yandan, büyük-büyükannemin evindekinden farklı olarak, etrafta başka çocuklar da vardı.

Salıncaklarda sallanır, kaydıraklardan kayardık; yazın suda oynar, kışın kartopu savaşları yapardık; ağaçlara tırmanır, paten kayar, yollarda sokak beyzbolu oynardık. Diğer çocuklar etrafta olmadığında zamanımı çizgi romanlar, televizyon ve oyuncularla geçirirdim. Yeşil plastik askerler, şapkaları, yelekleri ve değiştirilebilir silahları olan kovboylar, şövalyeler, dinozorlar ve uzay adamları. Her Amerikalı çocuk gibi, farklı dinozorların doğru isimlerini bilirdim (*Brontosaurus*, kesinlikle öyle, başka bir isimle sakın karşıma çıkmayın). Şövalyelerin ve uzay adamlarının isimleriniyse kendim uydururdum.

Beşinci Cadde'deki Mary Jane Donohoe Okulu'nda Dick, Jane, Sally ve köpekleri Spot'la birlikte okuma-yazmayı öğrendim. Koş, Spot, koş. Spot'ın neden bu kadar çok koştuğunu hiç merak ettiniz mi? Dick, Jane ve Sally'den, yani dünyanın en sıkıcı ailesinden kaçıyor. Ben de onlardan kaçmak istiyordum, doğrudan çizgi romanlarıma... ya da bizim deyimimizle, "eğlenceli kitaplara". Batı edebiyatının temel eserleriyle ilk kez *Classics Illustrated* çizgi romanları sayesinde tanıştım. *Archie*'yi de okudum, *Uncle Scrooge*'ı ve *Cosmo the Merry Martian*'ı da. Ama favorilerim *Superman* ve *Batman* serileriydi... özellikle de her ay birlikte maceraya atıldıkları *World's Finest Comics*.

Hatırladığım ilk tamamlanmış hikâyeler, okul defterlerimden koparılmış sayfalara yazılmıştı. Bunlar, bir canavar avcısını konu alan korku hikâyeleriydi ve binamdaki diğer çocuklara sayfa başına bir kuruşa satıyordum. İlk hikâye bir sayfaydı ve bir kuruş kazandım. Bir sonraki iki sayfaydı ve iki kuruşa gitti. Ücretsiz dramatik okuma da anlaşmanın bir parçasıydı; projelerdeki en iyi okuyucu bendim ve kurtadam ulumalarım meşhurdu. Canavar avcısı serimdeki son hikâye beş sayfaydı ve bir nikel –en sevdiğim şekerleme olan Milky Way'in fiyatı-karşılığında satıldı. Bir hikâye yaz, bir Milky Way al. Hayat tatlıydı...

RÜYA ŞARKILARI

...ta ki en iyi müşterim kötü rüyalar görmeye başlayıp annesine canavar hikâyelerimden bahsedene kadar. Annesi benimkiyle konuşmaya geldi, annem babamla konuştu ve olay orada kapandı. Canavarlardan uzay adamlarına (Marslı Jarn ve çetesi, onlardan sonra bahsedeceğim) geçtim ve hikâyelerimi başkalarına göstermekten vazgeçtim.

Ama çizgi roman okumaya devam ettim. Onları bir portakal sandığından yapılmış bir kitaplığa koydum ve zamanla koleksiyonum iki rafı dolduracak kadar büyüdü. On yaşındayken ilk bilimkurgu romanımı okudum ve kitapçılardan cep kitapları almaya başladım. Bu bütçemi zorladı. Maddi sıkışıklık içinde, on bir yaşındayken çizgi romanlar için “fazla büyük” olduğuma dair önemli bir karar verdim. Küçük çocuklar için iyiydiler ama ben artık neredeyse genç bir yetişkindim. Bu yüzden portakal sandığımı boşalttım ve annem tüm çizgi romanlarımı hasta koğuşundaki çocukların okuması için Bayonne Hastanesi’ne bağışladı.

(Lanet olası hasta çocuklar. *Çizgi romanlarımı geri istiyorum!*)

Çizgi romanlar için fazla büyük olduğum dönem belki bir yıl sürdü. Kelly Parkway’deki şekerleme dükkânına bir Ace Double almak için her girdiğimde, yeni çizgi romanlar hemen oradaydı. Kapaklarına bakmadan edemiyordum ve bazıları çok ilginç görünüyordu... yeni hikâyeler, yeni kahramanlar, tamamen yeni yayınevleri...

Justice League of America’nın ilk sayısı, bir yıllık olgunluğumu yerle bir etti. *Superman* ve *Batman*’in bir araya geldiği *World’s Finest Comics*’i her zaman sevmiştim ama JLA tüm büyük DC kahramanlarını bir araya getirmişti. O ilk sayının kapağında, *Flash*’in üç gözlü bir uzaylıya karşı satranç oynadığını gösteriyordu. Taşlar JLA üyeleri şeklindeydi ve biri ele geçirildiğinde, gerçek kahraman ortadan kayboluyordu. Ona sahip olmalıydım.

Sonrasında kendimi portakal sandığımı yeniden doldururken buldum. Ve bu iyi bir şeydi. Yoksa 1962’de çizgi roman rafında, kendine “Dünyanın En Büyük Çizgi Roman Dergisi” deme cüretini gösteren tuhaf görünümlü bir çizgi roman kitabının dördüncü sayısına rastlayamazdım. Bir DC değildi. Korkunç olmaktan uzak canavar çizgi romanlarıyla tanınan üçüncü sınıf, önemsiz bir yayınevinden... ama bir süper kahraman takımı gibi görünüyordu ki bu benim en sevdiğim şeydi. On iki sente mal olmasına rağmen (çizgi romanlar on sent olmalıydı!), onu aldım ve böylece hayatım değişti.

Aslında bu gerçekten “Dünyanın En Büyük Çizgi Roman Dergisi”ydi. Stan Lee ve Jack Kirby, çizgi roman dünyasını yeniden şekillendirmek üzereydi.

Fantastic Four tüm kuralları yıkıyordu. Kimlikleri gizli değildi. Kahramanların yakışıklı olması gerektiği bir dönemde, içlerinden biri bir canavardı (Şey –*Ben Grimm*– hemen favorim oldu). Bir birlik, topluluk ya da takım yerine bir aileydiler. Ve gerçek aileler gibi, sürekli birbirleriyle atışlılardı. *Justice League*'deki DC kahramanları yalnızca kostümleri ve saç renkleriyle ayırt edilebilirdi (tamam, *Atom* kısaydı, *Martian Manhunter* yeşildi ve *Wonder Woman*'ın göğüsleri vardı ama onun dışında hepsi aynıydı) fakat *Fantastic Four*'un kişilikleri vardı. 1961'de çizgi romanlara gelen karakterizasyon resmen bir vahiy ve devrim niteliğindedi.

İlk kez basılı olarak çıkan sözlerim *Dear Stan and Jack*'ti. Ağustos 1963 tarihli *Fantastic Four* #20'nin mektup köşesinde yer aldı. Yorum mektubum anlayışlı, zeki ve analitikti; anafikri, Stan Lee geldiğine göre artık Shakespeare'in kenara çekilmesi gerektiği idi. Övgü dolu sözlerimin sonunda, Stan ve Jack adımı ve adresimi bastılar.

Kısa süre sonra posta kutumda bir mektup zinciri belirdi.

Bana gelen mektuplar mı vardı? Bu inanılmazdı. Marist Lisesi'nde birinci ve ikinci sınıflar arasındaki yaz tatilindeydim ve tanıdığım herkes ya Bayonne ya da Jersey City'de yaşıyordu. Kimse bana mektup yazmazdı. Ama işte bu isim listesi vardı ve diyordu ki, listedeki en üstteki isme bir çeyrek gönderir, en üstteki ismi çıkarır, kendi adımı listenin altına ekler ve dört kopyasını gönderirsem, birkaç hafta içinde çeyreklerle altmış dört dolar kazanacaktım. Bu beni yıllarca çizgi romanlar ve Milky Way'lerle idare edecek kadar yeterliydi. Bir çeyreği bir fiş kartına bantladım, bir zarfa koydum, listedeki en üstteki isme postaladım ve servetimi beklemeye başladım.

Bir kuruş bile alamadım, kahretsin.

Bunun yerine çok daha ilginç bir şey elde ettim. Listenin başındaki adamın yirmi beş sent fiyatında bir çizgi roman fanzini yayımladığı ortaya çıktı. Hiç şüphesiz, çeyreğimi, bir sipariş zannetmişti. Bana gönderdiği fanzin soluk mor renkte basılmış (sonradan bunun "*ditto*" olduğunu öğrenecektim), kötü yazıl-

* "*Ditto*" baskı, özellikle 1950'ler ve 1960'larda çizgi roman fanzinleri için kullanılan, basımın düşük maliyetli ve hızlı olduğu bir baskı yöntemini ifade eder. Çizgi roman fanzinlerinde ve diğer amatör yayınlarda, bu baskı yöntemi, renkli baskıların (veya foto-ofset baskınının) daha pahalı olduğu dönemlerde çok yaygındı. Dolayısıyla, "*ditto* baskı" ifadesi, bu tür fanzinlerin genellikle basit, düşük kaliteli, çoğu zaman tek renkli (genellikle mor) ve hızlı yayımlanan baskılar olduğunu anlatır. (ç.n.)

miş ve özensizce çizilmişti ama umurumda değildi. İçinde makaleler, başyazılar, mektuplar, posterler ve daha önce hiç duymadığım kahramanların yer aldığı amatör çizgi roman şeritleri vardı. Ayrıca, bazıları kulağa daha da havalı gelen diğer fanzinlerin eleştirileri de bulunuyordu. Daha fazla çeyrek gönderdim ve çok geçmeden, kendimi 60'larda henüz bebek adımlarıyla ilerleyen çizgi roman dünyasının içinde buldum.

Bugün çizgi roman dev bir sektör haline geldi. San Diego Comic-Con, bilimkurgunun yıllık WorldCon'undan on kat daha büyük kalabalıkları çeken devasa bir ticaret fuarına dönüştü. Hâlâ çıkan bazı küçük bağımsız çizgi romanlar var ve çizgi roman dünyasında ticaret dergileri ve reklam dergileri de bulunuyor ancak eski zamanlardaki gibi gerçek fanzinler yok. Para babaları tapınağı uzun zaman önce ele geçirdi. Nihai ahlaksızlık örneği olarak, Golden Age çizgi romanları, sahiplerinin onları asla okuyamaması ve koleksiyon değeri düşmesin diye Mylar plakalarının içine mühürlenerek alınıp satılıyor (bunu düşünen kişi de bence bir Mylar plakasının içine mühürlenmeli). Kimse onlara artık "eğlenceli kitaplar" demiyor.

Kırk yıl önce her şey çok farklıydı. Çizgi roman dünyası henüz emekleme aşamasındaydı. Comic-Con'lar yeni başlamıştı (1964'te Manhattan'da tek bir odada düzenlenen ilkinde katılmıştım; organizatörü daha sonra DC ve Marvel'ı yönetecek ve Wolverine'i yaratacak olan Len Wein adlı bir hayrandı) ancak yüzlerce fanzin vardı. Birkaçı, *Alter Ego* gibi, gerçek işleri, hayatları ve eşleri olan yetişkinler tarafından yayımlanıyordu ama çoğu benden yaşça büyük olmayan çocuklar tarafından yazılıyor, çiziliyor ve düzenleniyordu. En iyileri profesyonel ofset baskı veya matbaa baskısı ile basılmıştı fakat bunlar nadirdi. İkincisi, o dönemin bilimkurgu fanzinleri gibi çoğunlukla teksir makineleriyle yapılıyordu. Çoğunluk ise alkolü çöğaltıcılar, hektograf veya fotokopi kullanıyordu. (Sonrasında çizgi roman dünyasının en büyük fanzinlerinden biri haline gelecek olan *The Rocket's Blast*, başladığında karbon kâğıdıyla çoğaltılıyordu; bu da size derginin başlangıçtaki tirajının ne kadar düşük olduğu konusunda bir fikir verir.)

Neredeyse tüm fanzinler, okuyucuların eski sayıları satmaları ve satın almak istedikleri çizgi romanları listelemeleri için bir ya da iki sayfalık ilanlar içeriyordu. Bu tür bir ilanda, Arlington, Teksas'tan bir adamın JLA'yı tanıtan *The Brave and the Bold*'un 28. sayısını sattığını gördüm. Bir çeyrek gönderdim ve Teksas'taki adam bana bir karton destekleyiciyle birlikte çizgi romanı yolladı; üzerine olduk-

ça iyi bir barbar savaşçısı çizmişti. İşte Howard Waldrop ile ömür boyu sürecekle dostluğum böyle başladı. Ne kadar uzun zaman önceydi? Eh, John F. Kennedy kısa bir süre sonra Dallas'a uçmuştu.

Bu tuhaf ve harika dünyayla olan bağım, fanzinleri okumakla sınırlı kalmadı. *Fantastic Four*'da mektubu yayımlanmış biri olarak, mektuplarımla fanzinlerde yer bulması artık zor değildi. Kısa süre içinde adımlarımı her yerde basılı halde görmeye başladım. Stan ve Jack, başka mektuplarımla da yayımladı. Kaygan bir yokuştan aşağı doğru ilerleyerek mektuplardan kısa makalelere, ardından *The Comic World News* adlı bir fanzinde düzenli bir köşeye geçtim; orada sevmediğim çizgi romanların nasıl "kurtarılabileceği" konusunda öneriler sunuyordum. TCWN için bazı çizimler de yaptım, bu konuda yeteneksiz olmama rağmen. Hatta bir kapağım bile yayımlandı: *Human Torch*'un fanzinin adını ateşli harflerle yazdığı bir resim. *Human Torch*, alevlerle çevrili belirsiz bir insan silüeti olduğundan, burunları, ağızları, parmakları ve kasları olan karakterlere kıyasla onu çizmek daha kolaydı.

Marist'te birinci sınıftayken, hayalim hâlâ astronot olmaktı... üstelik sıradan bir astronot da değil, Ay'a ilk ayak basan adam olmak. Öğretmenlerden birinin bize ne olmak istediğimizi sorduğu günü hâlâ hatırlıyorum; sınıftaki herkes benim cevabıma kahkahalarla gülmüştü. Üçüncü sınıftayken başka bir öğretmen bize seçtiğimiz kariyerleri araştırma ödevi verdiğinde, kurgu yazarlığını araştırdım (ve ortalama bir kurgu yazarının hikâyelerinden yılda bin iki yüz dolar kazandığını öğrenerek, iki yıl önceki o kahkaha kadar sarsıcı bir keşifte buldum). O arada bana derinden etki eden bir şey olmuş ve hayallerimi sonsuza dek değiştirmişti. O şey çizgi roman dünyasıydı. Marist'te ikinci ve üçüncü sınıftayken, fanzinler için ilk kez gerçek hikâyeler yazmaya başladım.

Gladys Hala'nın tavan arasında bulduğum eski bir daktilom vardı ve üzerinde yeterince çalışarak, tek parmakla yazma ustası olmuşum. Siyah ve kırmızı şeridin siyah kısmı o kadar yıpranmıştı ki yazılar neredeyse okunamıyordu ama tuşlara o kadar sert basıyordum ki harfler kâğıda kazınıyordu. "e" ve "o" harflerinin iç kısımları sık sık düşüyor ve kâğıtta delikler bırakıyordu. Şeridin kırmızı kısmı nispeten yeniydi; vurgulama için kırmızıyı kullanıyordum çünkü italik yazı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kenar boşlukları, çift satır aralığı ya da karbon kâğıdı hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

İlk hikâyelerim, *Superman* gibi uzaydan Dünya'ya gelen bir süper kahramanı konu alıyordu. Ancak *Superman*'den farklı olarak, benim adamımın süper bir

George R. R. Martin hayranları ve yeni nesil fantastik & bilimkurgu tutkunları için vazgeçilmez bir koleksiyon eseri...

Taht Oyunları'nın çok öncesinde edebiyat alanında büyük bir isim olarak kendini kanıtlayan, fantastik edebiyatın büyük ustası George R. R. Martin, en seçkin erken dönem eserlerini bir araya getiren *Rüya Şarkıları* özel baskısıyla karşınızda!

Martin'in sadık okurlarına efsanevi bir okuma keyfi sunan bu iki ciltlik derleme, onun nasıl *New York Times*'in en çok satan yazarına dönüştüğünü ve ilham dolu hikâyesinin ardındaki gizli detayları gözler önüne seriyor. Edebiyat yolculuğunun hem zorlayıcı hem de büyüleyici yanlarını merak edenler için vazgeçilmez bir kaynak niteliğinde.

Rüya Şarkıları: *Cilt İde*, *Hugo*, *Nebula* ve *Bram Stoker* ödülü almış öyküler, yakın zamanda diziye uyarlanan *Gece Kuşları* ve orijinal novella *Buz Ejderhası* da dahil olmak üzere; George R. R. Martin'in en çok beğenilen hikâyelerinden bazıları sahneye çıkıyor...

“Bilimkurgu, fantastik ve korku hayranları, bu hikâyelerin çeşitliliği ve kalitesiyle büyülenecek... Bu olağanüstü derleme, değer verilmesi gereken özel bir eser.” —*Publishers Weekly*

“*Rüya Şarkıları*, bilimkurgu, fantastik ve korku türünün ustasını keşfetmenin ideal bir yolu... Martin, dünyada eşi benzeri olmayan bir yazar.” —*The Guardian (U.K.)*

